

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 106/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. Ľ. Š., bytom N., zastúpeného advokátom JUDr. E. J., N., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 16 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, v čl. 8 ods. 1 a v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/1 GPt 177/05 z 12. septembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. Ľ. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2005 doručená sťažnosť MUDr. Ľ. Š., bytom N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 16 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, v čl. 8 ods. 1 a v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. IV/1 GPt 177/05 z 12. septembra 2005.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že vyšetrovateľ Úradu justičnej a kriminálnej polície, Odboru všeobecnej kriminality v N. (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) uznesením sp. zn. ČVS:ORP-792/OVK-NR-2004 G z 11. februára 2005 podľa § 172 ods. 1 písm. b) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) zastavil trestné stíhanie vo veci trestného činu krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1 Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v postavení poškodeného sťažnosť, pretože podľa jeho názoru došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu tak dôkaznej situácie, ako aj právneho posúdenia veci. Krajská prokuratúra v N. (ďalej len „krajská prokuratúra“) však uznesením sp. zn. 2 KPt 646/2004 zo 7. marca 2005 uvedenú sťažnosť ako nedôvodnú zamietla.

Sťažovateľ sa svojím podaním zo 7. apríla 2005, ktoré označil ako „*návrh na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, proti právoplatnému rozhodnutiu Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície N. zo dňa 11. 2. 2005, spis. zn.: ČVS:ORP-792/OVK-NR-2004 G*“ obrátil na generálnu prokuratúru a domáhal sa preskúmania uvedených rozhodnutí (a ako z ústavnej sťažnosti vyplýva „*podania sťažnosti pre porušenie zákona*“ proti týmto rozhodnutiam).

Generálna prokuratúra uvedené podanie sťažovateľa kvalifikovala ako podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prokurátora krajskej prokuratúry podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a po preskúmaní „*spisových materiálov generalizovane a jednotlivo (vo vzájomnej súvislosti)*“ prijala záver, že podnet sťažovateľa je neopodstatnený a upovedomila o tom sťažovateľa listom sp. zn. IV/1 GPt 177/05-26 z 12. septembra 2005.

Sťažovateľ namieta, že „*Generálna prokuratúra na základe nesprávneho vyhodnotenia dôkaznej situácie nesprávne rozhodla*“, keď jeho podanie odložila ako neopodstatnené „*neberúc do úvahy dôkazy o krivom obvinení*“. Týmto rozhodnutím malo

dôjst' podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv a slobôd zaručených v čl. 16 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, v čl. 8 ods. 1 a v čl. 13 dohovoru.

Na základe uvedených podstatných skutočností sa sťažovateľ domáhal toho, aby ústavný súd jeho „sťažnosti vyhovel a vydal nasledovný nález:

Rozhodnutím Generálnej prokuratúry, ktorým táto rozhodla, že podnet sťažovateľa na podanie sťažnosti pre porušenie zákona voči rozhodnutiu Okresného riaditeľstva PZ N. zo dňa 11. 2. 2005 sp. zn. ČVS-ORP-792/OVK-NR-2004 G je neopodstatnený, boli porušené základné práva a slobody uvedené v čl. 16 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR ako i čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozhodnutie prokurátora GP SR spis. zn. IV/1 GPt 177/05, ktorým potvrdil správnosť rozhodnutia vyšetrovateľa PZ N. spis zn. ČVS-ORP-792/OVK-NR-2004 G sa zrušuje, a vec sa vracia na nové konanie“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané zjavne oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, resp. nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, III. ÚS 138/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 16 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, v čl. 8 ods. 1 a v čl. 13 dohovoru upovedomením generálnej prokuratúry sp. zn. IV/I GPt 177/05 z 12. septembra 2005, ktorým ako neopodstatnený odložila podnet sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia krajskej prokuratúry sp. zn. 2 KPt 646/2004 zo 7. marca 2005.

Podľa čl. 149 ústavy: „Prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb a štátu.“

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre: „Prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.“

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre: „Pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu, či sú splnené podmienky na podávanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.“

Generálna prokuratúra na základe podnetu sťažovateľa v danom prípade preskúmala postup a uznesenie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS:ORP-792/OVK-NR-2004 G z 11. februára 2005 a postup a uznesenie krajskej prokuratúry sp. zn. 2 KPt 646/2004 zo 7. marca 2005 a dospela k záveru, že nie sú splnené podmienky na prijatie opatrenia na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, a preto listom sp. zn. IV/I GPt 177/05 z 12. septembra 2005 podnet sťažovateľa odložila.

Z citovaných ustanovení nemožno vyvodit' povinnosť vyhovieť podanému podnetu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že posúdenie podnetu je vo výlučnej právomoci prokurátora (mutatis mutandis I. ÚS 98/97, II. ÚS 55/98). Z oprávnenia prokurátora na vykonanie opatrenia nemožno vyvodit' právo, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre: „Ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.“ V danom prípade však generálna prokuratúra dospela k záveru, že takéto podmienky nie sú splnené.

Za porušenie práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 ústavy nemožno považovať samo osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu podanému podľa zákona o prokuratúre nevyhovie podľa predstáv pisateľa podnetu.

Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou žiadneho zo základných práv označených sťažovateľom (podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy) nie je aj povinnosť orgánu štátu podať mimoriadny opravný prostriedok na základe podnetu sťažovateľa. Ústavný súd už tiež judikoval, že: „Za porušenie práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samo osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu podanému podľa Trestného poriadku alebo podľa zákona o prokuratúre nevyhoví“ (I. ÚS 40/01, I. ÚS 38/02), resp. „Nepodaním sťažnosti pre porušenie zákona generálnym prokurátorom nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva navrhovateľa na inú právnu ochranu, pretože oprávnenie podať sťažnosť pre porušenie zákona nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu“ (II. ÚS 45/00), keďže „Oprávnenie na podanie sťažnosti pre porušenie zákona nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana“ (I. ÚS 7/00).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol napadnutý postup a rozhodnutie generálnej prokuratúry po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného v čl. 16 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, v čl. 8 ods. 1 a v čl. 13 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2006